

Tiendeyderen, der er den samme Person som Tiendeeren, maa udrede samtlige Omkostninger ved Forretningen, er en Selvfølge.

Vi maae med den sidst nedsatte Landbo-commissionen være enige i, at det følger af sig selv, at temporaire Accorder om Bederlag for Tiender bør staae ved Magt indtil Udløbet af den for deres Gyldighed bestemte Frist; men dette forhindrer ikke, at de Naturaltjender, for hvilke sige Accorder eksistere, desuagtet converteres til faste Afgifter, saaledes at det Bederlag, der bliver bestemt, først træder i Kraft, naar Recorden er udløben. Derimod antage vi, at et Lovbud, som forbyder Dpretelsen af nye temporaire Accorder, vil være nødvendigt, da ellers Udførelsen af den Lov, hvortil vi ville tillade os at fremkomme med et Forslag, kan udskydes i en meget lang Fremtid.

Den af det ærede Landssting, ved en tidligere Leilighed hylbøde, Anskuelse, at det i Forordningen af 10de Januar 1698, Cap. 4 § 9 bestemte Dpmaal bør bortfalde, forsaavidt Tiendeforn angaaer, ville vi tillade os fremdeles at tiltræde. Dette Dpmaal, der ansees med Misgunst, og ofte giver Anledning til Ubehageligheder, er jo en Byrde for den Part, mod hvem Tvangen, efter vort Forslag, skal bringes i Anvendelse, nemlig Tiendeyderen, og det vil derfor endvidere bidrage til at mildne denne Tvang, naar Dpmaalet bortfalder.

Foruden de 500 Rbd., der ere tillagte Secretairen i den overordnede Tiendecommission som Gage, var ham forhen bevilget et aarligt Tillæg af 500 Rbd., hvilket imidlertid bortfaldt efter Rigsdagens Beslutning i dens 1ste Sessjon.

Ved Behandlingen af Finantsloven for 1850—1851 yttrede det i Landsstinget i Anledning af bemeldte Lov nedsatte Udvalg i sin Betynkning, ligesom det ogsaa i Thinget blev udtalt, at man ikke fandt, at der var tilstrækkelig Grund til at lade de sidstnævnte 500 Rbd. bortfalde, hvilket imidlertid dog af Thinget blev vedtaget.

Da det, isald det Lovforslag, som vi ville tillade os at forelægge til Thingets Bedragelse, bliver til Lov, er høist rimeligt, at den

overordnede Tiendecommissionens Forretninger ville være betydeligt, og derved dens Secretairs eller først voterende Medlems Arbejde forøges meget, saa kunne vi ikke andet end finde, at en høj Grad af Billighed taler for at tillægge dette Medlem af Commissionen, i den Tid, samme endnu skal bestaae, det nævnte, ham fratagne, Gagetillæg af 500 Rbd., eller en aarlig Gage af ialt = 1,000 Rbd., hvilket vi ville tillade os at bringe i Forslag.

I Genhold til alt Foranførte tillade vi (Blechinger, A. Sjørgensen, Nielsen og Stampe) os at indstille:

- 1) At det foreliggende Lovforslag ikke vedtages af Thinget, hverken i dets oprindelige Form eller med de af Minoriteten foreslaaede Ændringer; men
- 2) At Landsstinget derimod vedtager følgende

Forslag til Lov,

indeholdende nogle nærmere Bestemmelser om Korntiendens Forandring fra Dvelse i Kjarven til faste aarlige Afgifter.

§ 1.

Den Korntiende, der forinden ydes i Kjarven, skal inden 1ste Januar 1857 være bestemt til faste aarlige Afgifter, overensstemmende med de, i den gjældende Lovgivning og nærværende Lov indeholdte, Forskrifter.

§ 2.

Den ved Forordningen af 8de Januar 1810 § 28, 2den Post, Litr. E givne Forfrist om, at Tiendecommissionen, naar Korntienden ved dens Kjendelse skal bestemmes til en fast aarlig Afgift, skal til Tiendens taxerede Værdi lægge en tiende Deel af samme, (hvorefter det Udkommende bliver at fastsætte som den bestående aarlige Afgift for Tienden,) — ophæves.

§ 3.

Som Korntiender, der ydes i Kjarven, blive ogsaa de at ansee, om hvis Dvelse med et aarligt Bederlag der er indgaaet Overenskomster, ikkun gjældende for en vis Tid, og de, der eres af vedkommende Tiendeydere, uden at være bestemte til faste aarlige Afgifter.